

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoCsp/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1724200599
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Krajčová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1724200599.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Krajčovej a členiek senátu JUDr. Renáty Janákovcej a JUDr. Natálie Kollárikovej, v spore žalobkyne: J. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. J. č. XXXX/XX, zastúpenej X. Q. Q., advokátka, so sídlom T. č. XXXX/X, S., proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 7. apríla 2025, č. k. 8Csp/10/2024-249, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 7. apríla 2025, č. k. 8Csp/10/2024-249 určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 02.01.2023 je bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 02.01.2023 je bezúročný a bez poplatkov a zároveň sa domáhala náhrady trov konania. Dňa 02.01.2023 uzavrela so žalovaným zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere - typ produktu - Šikovná splátka č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), pričom žalovaný jej poskytol úver vo výške 965,20 eur, kúpna cena tovaru bola vo výške 1010,26 eur, pri podpise uhradila akontáciu v sume 45,06 eur, v zmysle zmluvy mala splácať úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške 18,90 eur po dobu 96 mesiacov a to až do celkovej sumy úveru vo výške 1.814,39 eur. Fixná úroková sadzba bola uvedená vo výške 19,38 % a RPMN vo výške 18,96 %.

3. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci v poradí prvým rozsudkom zo dňa 3. júla 2024, č. k. 8Csp/10/2024-125, ktorým žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie.

5. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 17. februára 2025 č. k. 14CoCsp/25/2024-187 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko nebolo možné

zo zisteného skutkového stavu dospieť k záveru, či veriteľ porušil alebo neporušil povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu žalobkyne ako spotrebiteľa, keď nebolo zrejmé, či a akým spôsobom skúmal výdavky žalobkyne alebo či mu žalobkyňa vôbec svoje výdavky vyčíslila a či si tieto overoval; odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie týkajúci sa splnenia povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver za predčasný.

6. Po vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie, v zmysle intencií odvolacieho súdu doplnil dokazovanie, vec opätovne prejednal a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

7. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že z obsahu zmluvy vyplýva, že bola uzatvorená v kamennej predajni, pričom pri podpise zmluvy predložila iba občiansky preukaz, nepreukazovala svoje výdaje žiadnou formou. Zo zmluvy vyplýva, že žalovaný pri jej uzatváraní zisťoval výlučne údaje, ktoré sa týkali jej rodinného stavu, dosiahnutého vzdelania, či spôsobu bývania. Ohľadom jej príjmu je v zmluve uvedené, že je v mesačnej výške 400,- eur, žalovaný však žiadnym spôsobom jej príjem nepreveroval, čo samo o sebe naznačuje hrubé porušenie zákonnej povinnosti dodávateľa skúmať tzv. úveru schopnosť spotrebiteľa. V rámci dát dopytu W. nie je uvedené žiadne klientske skóre žalobkyne, ktoré je nevyhnutné na posúdenie bonity. Žalovaný nedoložil doklad o tom, že by nahliadol aj do nebankového registra klientskych informácií a nepredložil ani žiadny iný listinný dôkaz k zisťovaniu jej bonity. Bez toho, aby žalovaný skúmal aj iné spomínané aspekty, napr. jej celkové mesačné výdavky, nemohol si utvoriť reálny obraz o jej majetkovej situácii potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať úver. Žalovaný pri určení ukazovateľa schopnosti splácať úver postupoval v rozpore s § 2 ods. 4 opatrenia NBS č. 10/2017, v zmysle ktorého sa celková výška čistých príjmov spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. a) zákona má vypočítať ako aritmetický priemer čistých skutočných príjmov spotrebiteľa spravidla za obdobie bezprostredne predchádzajúcich troch kalendárnych mesiacov pred posúdením schopnosti splácať. Ďalej uviedla, že výška RPMN uvedená v zmluve vo výške 18,96 % je nesprávna, a to z dôvodu, že nemôže byť nižšia ako výška úroku z úveru vo výške 19,48 %. Poskytnutý úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Navrhla, aby po vykonanom dokazovaní, súd určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere č.: XXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 02.01.2023, je bezúročný a bez poplatkov a rovnako, aby určil, že žalovaný je povinný nahradiť jej trovy právneho zastúpenia.

8. Žalovaný opätovne poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia. Pri posudzovaní bonity žalobkyne zisťoval jej mesačný príjem zo W. poisťovne. Poukázal na to, že poskytovatelia úverov ani v súčasnosti nie sú povinní žiadať preukazovanie konkrétnych mesačných nákladov. Následne poukázal na rozsiahlu relevantnú judikatúru týkajúcu sa danej veci a uviedol, že so žalobou naďalej nesúhlasí a navrhol, aby konajúci súd žalobu zamietol a priznal mu náhradu trov konania vo výške 100 %.

9. Po vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ustanovení účinných v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy, a to § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, ods. 4, § 7 ods. 1, 2, 17, 18, 20 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 2 ods. 1, 2, 3 Opatrenia K. banky W. č. 10/2017, § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku.

10. Súd prvej inštancie k naliehavému právnemu záujmu žalobkyne na určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov uviedol, že naliehavý právny záujem na takomto určení má preto, že potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jej skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, jej postavenie sa stane istejším a nebude vystavená sankciám vyplývajúcim zo zmluvy uzatvorenej so žalovaným. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v intenciách záverov odvolacieho súdu, a to najmä, či veriteľ neporušil povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu žalobkyne ako spotrebiteľa, keď nie je zrejmé, či vôbec a ako skúmal výdavky žalobkyne, či mu žalobkyňa vôbec svoje výdavky vyčíslila a či si tieto výdavky overil. Po vykonanom dokazovaní konajúci súd dospel k záveru, že žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy porušil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver uložený v § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný pred uzavretím zmluvy požadoval od žalobkyne predloženie dokladov a žiadal o vyplnenie a aj preukázanie dôležitých údajov. Žalovaný predložil súdu prvej inštancie listinu „výsledok schvaľovania N. zo dňa 02.01.2023“, z ktorej vyplýva, že žalovaný zhodnotil u žalobkyne priemerný čistý príjem 400,- eur, výdavky 97,- eur, životné minimum 234,42 eur, rodinné výdavky 284,09 eur a ukazovateľ schopnosti

splácať bol 1. Výška splátky novoposkytnutého úveru bola stanovená na 18,90 eur. V zmluve bolo uvedené, že žalobkyňa je rozvedená, počet nezaopatrených detí nula. Súd prvej inštancie zhodne so súdom druhej inštancie poukázal na skutočnosť, že po odpočítaní životného minima domácnosti žalobkyne vo výške 284,09 eur od sumy jej príjmu, žalobkyni ako spotrebiteľovi ostávala suma disponibilných finančných prostriedkov vo výške priemerne 115,91 eur, z ktorého je potrebné odpočítať existujúci úver 97,- eur, teda jej potom zostalo 18,91 eur, pričom nová splátka poskytnutého úveru je 18,90 eur a po odpočítaní danej splátky mala žalobkyni zostať suma 0,01 eur. Žalovaný sa pritom nevysporiadal aj s inými výdavkami žalobkyne. K otázke skúmania bonity žalobkyne na pojednávaní len skonštatoval, že žalobkyňa v žiadosti o poskytnutie úveru potvrdila údaje o svojej sociálno-ekonomickej identite, náklady ako W., strava, lieky, telekomunikačné služby nešpecifikovala. Žalovaný uviedol, že žalobkyňa žiadne výdavky nevyčíslila, a preto zohľadnil životné minimum a 30 % rezervu. Súd prvej inštancie skonštatoval, že účel zákonom uloženou povinnosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa môže byť naplnený nepochybne len vtedy, ak veriteľ posudzuje konkrétne okolnosti týkajúce sa konkrétneho spotrebiteľa. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný ako veriteľ podcenil skúmanie výdavkov žalobkyne, ak sa obmedzil na výšku sumy životného minima. Zisťovanie skutočných výdavkov žalobkyne na živobytie však nemožno bez ďalšieho nahrádzať údajom o životnom minime. Z ust. § 7 ods. 27 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, nie sa tejto zákonnej povinnosti zbaviť odkazom na životné minimum, pretože to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho-ktorého spotrebiteľa. Žalovaný nezískal, a teda ani nevyhodnotil a neoveril, informácie o bonite klienta, z ktorých by bol schopný zistiť objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Postup veriteľa považoval súd prvej inštancie za formálny a nezodpovedajúci odbornej starostlivosti. Vzhľadom na uvedené potom zhodnotil, že žalovaný svojím postupom porušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch náležitým spôsobom preveriť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a to podstatným spôsobom. Pokiaľ veriteľ nepostupuje predpísaným spôsobom, má sa za to, že zanedbáva odbornú starostlivosť pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom pri hrubom porušení danej povinnosti veriteľ stráca právo na úroky a poplatky. Na základe uvedeného súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalovaný ako veriteľ porušil povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť žalobkyne ako spotrebiteľa splácať úver, a preto žalobe vyhovel a určil Zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 02.01.2023 za bezúročnú a bez poplatkov. Nakoľko určil zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, nezaoberal sa ďalšími námietkami žalobkyne týkajúcimi sa výšky RPMN a iné.

11. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP; nakoľko mala v konaní plný úspech žalobkyňa, priznal jej proti žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového a druhostupňového konania v rozsahu 100 %.

12. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. S rozhodnutím súdu prvej inštancie sa nestotožnil, mal za to, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalobkyne splácať úver bola zachovaná. V rámci kontraktáčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti žalovaného, ktorú mu ukladalo vtedy platné a účinné znenie príslušných ustanovení zákona. Pri posúdení bonity žalobkyne boli vzaté do úvahy všetky dostupné informácie, vrátane údajov z úverového registra a W. poisťovne. Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalobkyne splácať úver bol jednoznačný záver o jej platobnej spôsobilosti. V čase uzatvorenia zmluvy mal dostatok údajov o žalobkyni, kedy s odbornou starostlivosťou vyhodnotil schopnosť spotrebiteľa splácať úver podľa § 7 a nasl. zákona o spotrebiteľských úveroch. Z jeho strany boli dodržané a splnené všetky povinnosti, ktoré mu zákon pre dodržanie odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity klienta ukladá. Predložil aj výstup z interných aplikácií; overovanie schopnosti splácať úver prebieha vo väčšine prípadov v automatickom režime, pričom údaje potrebné na posúdenie žiadostí o úver sú napríklad z úverového registra alebo W. poisťovne získavané vo forme dát, ktoré v čitateľnej podobe zobrazujú len interné aplikácie. Výšku peňažných záväzkov spotrebiteľa overil nezávislým dopytom do úverového registra, z ktorého zistil, že spotrebiteľ má jeden existujúci úverový záväzok, pričom splátka bola vo výške 97,- eur; výška novoposkytnutého úveru bola stanovená na 18,90 eur, výdavky na peňažné záväzky spotrebiteľa teda boli vo výške 115,90 eur. Príjem (dôchodok) bol overený nezávislým dopytom do W. poisťovne zo dňa 02.01.2023, veriteľ počítal s mesačným čistým príjmom vo výške 400,- eur. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa v celkovej sume 234,42 eur. Veriteľ zároveň bral do

úvahy paušálne výdavky, ktoré v zmysle opatrenia NBS spolu so životným minimom reprezentujú obvyklé mesačné výdavky spotrebiteľov na stravu, bývanie, ošatenie a podobne. Tie boli vypočítané ako rozdiel medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa zvýšený o 30 % - teda 49,67 eur. Celková výška nákladov na zabezpečenie životných potrieb spotrebiteľa bola teda 284,09 eur. Ukazovateľ schopnosti splácať bol v hodnote 0,99, a teda neprekročila hodnotu 1, preto bola schopnosť splácať poskytnutý úver posúdená v súlade s opatrením a zákonom. V obdobnej právnej otázke, teda otázke skúmania bonity, poukázal aj na rozhodnutia iných vyšších súdnych autorít, ktoré potvrdzovali ním prezentovaný právny názor (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/233/2019, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/16/2022, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/44/2021, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/19/2021, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoCsp/55/2022).

Ak súd prvej inštancie vychádzal z tézy, že veriteľ mal skúmať úplne všetky aspekty výdavkov spotrebiteľa, túto tézu dôrazne odmieta, nakoľko hraničí s absolútnou arbitrárnosťou a ohrozuje záujmy veriteľov v širšom rozsahu. Súd prvej inštancie neuviedol, o aké konkrétne výdavky sa má v tejto súvislosti jednať, no najmä neuviedol právny základ, na základe ktorého by veriteľ vôbec mohol takéto informácie o dlžníkovi spracúvať. Nariadenie GDPR stanovuje z pomedzi základných zásad spracúvania osobných údajov fyzických osôb aj zásadu tzv. minimalizácie spracúvaných údajov. Spracúvanie informácií vyžadovaných zo strany súdu prvej inštancie nemá žiaden zákonný podklad. Keďže sa údaje menia v čase, závisia výlučne od spotrebiteľovho správania, ktorý nemá právnu povinnosť ich uviesť, je potrebné sa držať znenia zákona a odporúčaní dohliadajúceho orgánu NBS, kedy sa výdavkami rozumejú výlučne finančné úverové výdavky a náklady na „život“ sa zohľadňujú všeobecne akceptovanou konštantou životného minima.

Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a zmenil ho tak, že žalobu zamietne. Žalovaný si uplatnil voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá poukázala na skutočnosť, že ak zákon uvádza, že náklady spotrebiteľa treba posudzovať s ohľadom na životné minimum a Opatrenie NBS uvádza, že náklady sú najmenej vo výške životného minima, dané nenahrádza a neruší povinnosť veriteľa vynaložiť primerané úsilie na zistenie informácií o aktuálnych reálnych nákladoch spotrebiteľa, ani veriteľovi nedáva možnosť sám si určiť výšku týchto nákladov. Ak účelom posúdenia bonity je zistiť, či žiadateľ o úver bude skutočne schopný splácať poskytnutý úver, potom je vylúčené, aby veriteľ posudzoval bonitu bez akejkoľvek informácie od žiadateľa o úver o jeho reálnych nákladoch na základné životné potreby. Postup veriteľa, ktorý náklady spotrebiteľa na základné životné potreby automaticky a bez zisťovania reálnych nákladov stotožnil so sumou životného minima, je v priamom rozpore s § 7 ods. 27 zákona o spotrebiteľských úveroch. Na podporu svojich tvrdení poukázala na rozhodnutia iných krajských súdov v obdobných veciach (Krajský súd v Prešove sp. zn. 8CoCsp/3/2024, Krajský súd v Trnave sp. zn. 24CoCsp/38/2024, Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp/20/2024). V zmysle uvedeného žalovaný hrubo porušil povinnosť veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Nedôsledne zisťoval, a preto ani nezohľadnil, výdavky žalobkyne, aj keď mal objektívnu možnosť si tieto skutočnosti pred poskytnutím úveru zistiť a overiť. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 CSP a zaviazal žalovaného nahraďiť žalobkyni trovy odvolacieho konania.

10. Krajský súd v Bratislave preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP. Oboznámil sa s obsahom spisu, vrátane všetkých písomných podaní strán doručených súdu aj v priebehu odvolacieho konania, preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného spolu s napadnutým rozsudkom a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne a právne správny, je výsledkom vykonaného dokazovania, a ako taký ho odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

12. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie náležite zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobkyňa preukazovala

dôvodnosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti žalobkyňou uplatňovanému nároku, správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán, z obsahu spisu vyplynuli počas konania najavo, následne tieto, v súlade so zásadou voľného hodnotenie dôkazov (čl. 15 CSP v spojení s § 191 CSP) správne vyhodnotil, a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery.

13. Účelom ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch (ust. účinné v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy) je zabezpečenie záujmu veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať úver a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov. Žalovaný v podanom odvolaní opakovane namietal, že zachoval odbornú starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalobkyne ako spotrebiteľa splácať úver, túto skutočnosť však dôveryhodným spôsobom nepreukázal a informácie, ktorými o žalobkyňu disponoval, nie sú postačujúce na vytvorenie uceleného obrazu o jej ekonomickej situácii. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy porušil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Spôsob, akým žalovaný pristúpil k skúmaniu výdavkov žalobkyne nie je dostatočný, pretože skúmanie výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov nestačí, nakoľko záväzky spotrebiteľa nemusia vyplývať z verejných databáz, môže sa jednať aj o pôžičky súkromné. Tieto databázy nemôžu dať reálnu informáciu o výdavkoch klienta, keďže medzi tie možno zaradiť aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov spotrebiteľa, nemôže urobiť záver o tom, či spotrebiteľ je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver.

14. Odvolací súd preto zhodne so záverom súdu prvej inštancie konštatoval, že žalovaný nezisťoval skutočné mesačné výdavky žalobkyne, ani aká je výška jej bežných mesačných výdavkov, ale tieto len formálne paušalizoval. Za tohto stavu bolo nutné konštatovať, že v spore žalovaný nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej žalovanému v citovanom ustanovení pritom nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom žalovaný pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa. Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa. Odborná starostlivosť je pritom vyššia forma starostlivosti ukladaná osobám s určitými profesionálnymi schopnosťami za účelom dosiahnutia dôležitých cieľov. Žalovaný tak mal v úzkej súčinnosti so žalobkyňou urobiť chtiac - nechtiac audit jej domáceho rozpočtu a jeho pozornosti nemala ujsť žiadna informácia o jej výdavkoch.

15. Námetka žalovaného, podľa ktorej téza, že veriteľ má skúmať úplne všetky aspekty výdavkov spotrebiteľa ohrozuje záujmy veriteľov, v širšom rozsahu neobstojí. Ako bolo vyššie spomenuté, účelom zavedenia povinnosti skúmať schopnosť spotrebiteľov splácať úver s odbornou starostlivosťou bolo okrem iného aj zabezpečenie záujmu veriteľov a predchádzanie situáciám, kedy by sa úvery poskytovali spotrebiteľom, u ktorých je vopred zrejmé, že tento úver nebudú schopní splácať. Je pritom potrebné vziať na zreteľ aj skutočnosť, že aj keď je zákonný postup dodržaný, teda žalovaný s odbornou starostlivosťou skúma bonitu spotrebiteľa, nejde nikdy o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti skutočne splatený, nakoľko nie je možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ nepríde o prácu, nebude dlhodobo práceneschopný, a podobne. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať a táto povinnosť nijakým spôsobom neohrozuje záujmy veriteľov, naopak ich chráni.

16. Žalovaný dal v závere svojho odvolania do pozornosti rozhodnutia iných vyšších súdnych autorít, ktorými chcel zdôrazniť správnosť ním prezentovaného právneho názoru; odvolací súd však v danej veci uvádza, že v každom prípade treba posúdiť bonitu spotrebiteľa individuálne a nemožno vychádzať formalisticky z iných rozhodnutí odvolacích súdov, kde bol spotrebiteľ v odlišnej ekonomickej situácii. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie jasne vyplýva, že pokiaľ by došlo k skúmaniu bonity žalobkyne predpísaným spôsobom, žalovaný by zistil, že po odčítaní sumy životného minima domácnosti žalobkyne vo výške 284,09 eur od sumy jej príjmu 400,- eur zostane žalobkyňu suma 115,91 eur, z ktorej je potrebné

ďalej odčítať splátku existujúceho úveru 97,- eur, po splatení ktorej žalobkyňa disponuje zostatkom vo výške 18,91 eur. Splátka novoposkytnutého úveru je vo výške 18,90 eur, a teda žalobkyňa reálne disponuje mesačnou čiastkou 0,01 eur.

17. Záverom odvolací súd dodáva, že nie je viazaný rozhodnutiami iných krajských súdov v obdobných veciach a tieto súdy nie sú vo vzťahu k nemu vyššou súdnou autoritou (ako nesprávne uvádza žalovaný). Citované rozhodnutia aj vzhľadom na skutkovú odlišnosť nie je možné v preskúmvanej veci vziať do úvahy a táto argumentácia odvolateľa v odvolaní preto nie je na mieste. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie a navyše dodáva, že s prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax je možné zahrnúť len tie civilné rozhodnutia a stanoviská, ktoré boli publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré boli publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR. Pod pojem ustálenej súdnej praxe v Slovenskej republike však v žiadnom prípade nemožno zahrnúť rozhodnutia krajských súdov. V súvislosti so „záväznosťou“ judikatúry odvolací súd poukazuje na uznesenie NS SR, sp. zn. 3Cdo/165/2018, v ktorom NS SR uvádza, cit.: „názory na záväznosť judikatúry ako návod na jej aplikáciu súdmi nižšieho stupňa nájdeme aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu, napr. v uznesení Najvyššieho súdu SR zo 14. mája 2014 sp. zn. 7Cdo/136/2013 (kasačné rozhodnutie), kde sa uvádza, že „favorizácia“ inej právoplatne skončenej veci nemá v podmienkach Slovenskej republiky všeobecnú (precedentnú) záväznosť, nemá v nepublikovanej podobe v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ani faktickú „záväznosť“ pre iné - podobné prípady prejednávané súdmi, i keď v zložitých prípadoch (hard case) ju možno ako odkazovú metódu (stare decisis) používať pri odôvodňovaní súdnych rozhodnutí“.

17. Berúc teda do úvahy dostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, by odvolací súd posudzovaním ďalších odvolacích námietok žalovaného už len opakoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou. Žalovaný len zopakoval skutočnosti, na ktoré poukazoval pred súdom prvej inštancie, pričom na dôkladnom zvážení a správnom vyhodnotení aj týchto skutočností a tvrdení spočíva prvoinštančným súdom vydaný rozsudok. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

18. Nakoľko ani v odvolaní žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený prvoinštančným súdom, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné; súd prvej inštancie postupoval v súlade s pokynmi a záväznými názormi odvolacieho súdu a svoje závery dostatočne odôvodnil, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

19. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012, 7Cdo/56/2011).

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).